

efterfom vi staae saa nær ved den Beslutning, som vi skulle tage om Statens samtlige Indtægter og Udgifter i det hele følgende Finantsaar, at der forinden ikke vil være Tid til at gjen-nemføre den Undersøgelse, om hvilken her er Spørgsmaal, men at man derimod erkender, at naar der lades et Aar eller mere til at anstille disse Undersøgelser, saa vil det være tilstrækkeligt til at finde Beskatningskilder, som ere mindre uretfærdige og mindre ubillige, end vi antage den heromhandlede for at være. Der er allerede af den ærede Rigsdagsmand for Hol-bek Amts 2det District (Tscherning) igaar gjort opmærksom paa, at en Udtalelse om Ønskeligheden af Consumtionens Ophævelse af den Art, som den er foreslaaet af den ærede Rigsdagsmand, der har været Medlem af Udvalget, og som har troet, at det vilde være tilstrækkeligt at tilkjendegive sit Ønske i den Henseende blot ved Tilføielse af Ordene „indtil videre“, kun er lidet beroligende, idet man har mange Exempler paa, at en saadan Udtalelse af „indtil videre“ er blevet staaende hen i en lang Række af Aar uden at føre til noget Resultat, og at den altsaa indbefatter en ganske ubestemmelig og ubestemt Tidsgrændse.

Derimod staaer paa den anden Side de Anskuelser, som ikke kunne gaae ind paa Udvalgets Majoritets Forslag om at lade Afgiften vedblive til 1ste April 1852, men som allerede ville have den ophævet tidligere. Der er Nogle, som have udtalt sig om, at Afgiften skulde ophæves strax; men, da der ikke foreligger noget bestemt Forslag i denne Henseende, saa vil det formeentlig ogsaa være unødvendigt nærmere at gaae ind paa dette Spørgsmaal. Der er egentlig saaledes blot Spørgsmaal om det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning) har stillet, og jeg kan i den Henseende væsentlig paa Udvalgets Begne slutte mig til hvad den ærede Finantsminister derom har udtalt. Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand støttede sig især til to Hovedarter af Grunde. Deels vare disse af formel Art, idet han antog det for at være mindre rigtigt, at Rigsdagens nærværende Sæssion tog Beslutning om en Foranstaltning, som først skulde træde i Kraft, efterat en ny ordinair Sæssion har fundet

Sted, men dersom denne formelle Grund skal have nogen Betydning, saa synes det mig, at den næsten maatte kunne anvendes paa alle de Beslutninger, som tages her, thi de kunne ikke ansees for i og for sig at være bindende, uden saalænge indtil en ny lovgivende Forsamling kommer sammen; da staaer det fuldkomment i dennes Magt at forandre det Besluttede paa hvilken Maade den vil, og vi have desuden allerede i vor forrige Samværelses Historie flere Exempler paa, at vi have gjort accurat det Samme som det, hvorom nu tales. I vor forrige Samling vedtoges en Lov om, at Beskatningen paa Hartkornet skulde være lige fra 1ste Januar 1851, altsaa denne Foranstaltning skulde først træde i Kraft, efterat den Forsamling, som nu er her, allerede var traadt sammen for nogen Tid siden. Noget lignende er skeet ved flere andre Love, som vedtoges i forrige Sæssion, og det er altsaa ikke Andet end hvad der dengang uden Indsigelse fra den ærede Rigsdagsmands Side skete netop paa samme Maade, som nu foreslaaes. Den anden Art Grund, som han fremhævede, var Frygten for, at en kommende Forsamling skulde være mindre tilbøielig til at lade Kjøbenhavn's Consumtion ophøre; men, naar den ærede Rigsdagsmand betænker, at den Forsamling, som skal træde sammen til October 1851, vil komme til at bestaae, i alt Fald i det Væsentlige, netop af de samme Medlemmer som nu, og at der nu hersker en stor Opinion imod denne Sag, og at denne, saaledes som jeg har søgt at bevise, støtter sig til saa sande og virkelige Grunde, at der ikke kan tvivles om, at den jo vil vedblive, saa forekommer det mig, at den Frygt, som den ærede Rigsdagsmand nærer i den Henseende, ikke kan tillægges nogen Betydning. Naar den ærede Rigsdagsmand, som er Medlem af Finantsudvalget, vilde bevise, at hans Forslag er anbefaleligt og gjen-nemførligt, burde han have erklæret, at Finantsudvalget vilde kunne paavise saadanne Besparelser i Statens Udgifter eller saadan Forøgelse i de borgerlige Indtægter, at den Sum, hvorom her tales, nemlig 100,000 Rbd., uden nogen Vanfærlighed kunde undværes i Finantsloven for det kommende Finantsaar. Havde han antydet noget Saadant, saa kunde